

ಕಥೆ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಹೇಳುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ

ಕವಿ, ಕಥೆಗಾರ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರ, ಸಂಘಟಕ
ಡಾ. ನಾ. ಮೊಗಸಾಲೆ ಸಂದರ್ಶನ

ಚಿದಾನಂದ ಸಾಲೆ

ಚಿತ್ರಗಳು: ಗೋವಿಂದರಾಜ ಜವಳಿ

◆ 'ಅನಾಥ ಬಾಲ್ಯವೇ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಅನಂತ ಚೋದಕ ಶಕ್ತಿಯಾಯಿತು' ಎಂದು ತೆಲುಗಿನ ಸರಸ್ವತಿ ಸಮ್ಮಾನ್ ಪುರಸ್ಕೃತ ಕವಿ ಕೆ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿಯವರು ಒಂದೆಡೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಳವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ನೀವು ಕೂಡಾ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ಸೋದರ ಮಾವಂದಿರ ಆರೈಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿರಿ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ನೀವು ಹೇಗೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುವಿರಿ?

ನನ್ನ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ನನಗೆ ಐದು ವರ್ಷ. ಆದರೆ, ಆಗ ನಾನು ಪೂರ್ತಿ ಅನಾಥನಾದೆ ಎನ್ನಲಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮದು ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ. ಅಜ್ಜಿ, ಅಮ್ಮ, ನಾವು ಏಳು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳು, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಅವರ ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳು, ನನ್ನ ಸೋದರತ್ತೆ ಎಲ್ಲ ಸೇರಿ ನಾವು ಹದಿನಾರು ಮಂದಿ ಇದ್ದೆವು. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾನು ಪೂರ್ತಿ ಅನಾಥನೇನಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಲ್ಲಿ 'ಇವನು ನನ್ನ ಮಗ, ಅವನು ಅಣ್ಣನ ಮಗ'

ಎನ್ನುವ ಭೇದಭಾವ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗಿನ ತಬ್ಬಿಲಿತನ ಕಾಡಿದ್ದು ನಿಜ.

ಅಷ್ಟೇನೂ ಆಸ್ತಿ-ಪಾಸ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಕೆಲವು ವರ್ಷದ ಕುಟುಂಬ ನಮ್ಮದು. ನಮ್ಮ ಭೂಮಿಯು 3/2ರಷ್ಟು ಸ್ಥಳ ಸ್ವಂತದ್ದು. ಉಳಿದ ಗೇಣಿಭೂಮಿಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಧನಿಗಳಿಗೆ ವಾರ್ಷಿಕ ಗೇಣಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವತಃ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ತಾವೇ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಗದ್ದೆಗಳ ಬೇಸಾಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳನ್ನು ಅವರು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಪ್ಪ ನಿಧನರಾದಾಗ ದುಡಿಯುವ ಒಂದು ಕೈ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಕಷ್ಟ ಎಂಬಂತಾಯಿತು. ಆಗ ನೆರವಿಗೆ ಬಂದ ಸೋದರ ಮಾವಂದಿರು ನನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣಂದಿರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಓದಲು ಹಚ್ಚಿದರು. ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದ ನನ್ನನ್ನು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಕೋಟೂರಿನ ಶಂಕರನಾರಾಯಣ ಹಿ.ಪ್ರಾ. ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದರು. ಮೂರನೇ ಈಯತ್ತಿಗೆ ನನ್ನನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡ ಮಾವಂದಿರು ಕನ್ನಡದ